

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 21 เทศกาลธรรมดา ปี C

(วันที่ 25 สิงหาคม ค.ศ. 2019)

พี่น้องที่รัก สัญชาติญาณที่แรงกล้าอันหนึ่งของมนุษย์คือ ความปรารถนาที่จะเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่คนทุกยุคทุกสมัยพยายามสร้างชมรม สโมสร และองค์กรต่างๆ ขึ้นมา เพราะว่าการได้เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มก่อให้เกิดความรู้สึกปลอดภัย การไม่เป็นที่ยอมรับหรือต้องออกจากกลุ่มนำมาซึ่งความเศร้าโศกเสียใจ ตรงกันข้าม การได้รับการยกย่องและการได้รับการยอมรับในกลุ่มนำมาซึ่งความสุขและอิมเมจใจเสมอ

น่าจะเป็นความปรารถนาที่จะเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งนั่นเอง ที่ผลักดันให้คนผู้หนึ่งในฝูงชนที่กำลังฟัง พระเยซูเจ้าเทศน์สอนถามพระองค์ว่า **“พระเจ้าข้า มีคนน้อยคนไหนที่รอดพ้นได้”** (ลก 13:23) พระเยซูเจ้าคงทรงถูกถามคำถามเดียวกันนี้นับครั้งไม่ถ้วนระหว่างที่พระองค์ทรงเทศน์สอนเกี่ยวกับพระอาณาจักรสวรรค์ สำหรับชาวยิวแล้ว ความคิดที่ว่าคนต่างศาสนาจะได้รับความรอดพ้นและมาเป็นส่วนหนึ่งของพระอาณาจักรของพระเจ้าเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้และไม่เคยอยู่ในความคิดของพวกเขาเลย พวกเขาเชื่อว่าการเป็นลูกหลานของอับราฮัมและการถือตามธรรมบัญญัติอย่างซื่อสัตย์เท่านั้นที่จะเป็นหลักประกันสำหรับความรอดพ้น ดังนั้น คำถามที่ถามพระเยซูเจ้าจึงหมายถึงเฉพาะชาวยิวเท่านั้น มีเฉพาะชาวยิวเท่านั้นที่จะรอดพ้นได้ จะมากหรือน้อยเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เป็นที่ชัดเจนว่าคนที่ถามคาดหวังว่าพระเยซูเจ้าจะให้หลักประกันแก่เขาว่า เขาจะรอดพ้นเพียงเพราะว่าเขาเป็นลูกหลานของอับราฮัม

พระเยซูเจ้าทรงปฏิเสธที่จะตอบคำถามเกี่ยวกับจำนวนผู้ที่ได้รับความรอดพ้น พระองค์ทรงชี้ให้เห็นว่าเขาไม่ควรสนใจว่าจะมีคนมากหรือน้อยแค่ไหนที่จะได้รับความรอดพ้น แต่ควรสนใจว่าเขาต้องทำอะไรเพื่อจะช่วยให้บรรลถึงความรอดพ้นมากกว่า พระองค์ทรงยืนยันอย่างหนักแน่นว่าการเป็นลูกหลานของอับราฮัมไม่ได้เป็นหลักประกันว่าจะได้เข้าไปในพระอาณาจักรสวรรค์ สายเลือดอับราฮัมไม่ใช่หนังสือเดินทางเข้าเมืองสวรรค์โดยตรง ความรอดพ้นไม่ได้เป็นแบบอัตโนมัติสำหรับคนใดคนหนึ่ง พระองค์ตรัสอย่างชัดเจนว่า **“เวลานั้น ท่านทั้งหลายจะรำไห่คร่ำครวญและขบฟันด้วยความขุ่นเคือง เมื่อแลเห็นอับราฮัม อิสอัค และยาโคบกับบรรดาประกาศกในพระอาณาจักรของพระเจ้า แต่ท่านทั้งหลายกลับถูกไล่ออกไปข้างนอก”** (ลก 13:28) พระเยซูเจ้าทรงตำหนิความพึงพอใจในตนเองซึ่งอยู่เบื้องหลังของคำถามดังกล่าว พร้อมกับเตือนว่าเราแต่ละคนต้องออกแรงอย่างหนักเพื่อจะสามารถผ่านเข้าไปทางประตูแคบซึ่งนำไปสู่พระอาณาจักรสวรรค์ **“จงพยายามเข้าทางประตูแคบ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่าหลายคนพยายามจะเข้าไป แต่จะเข้าไม่ได้”** (ลก 13:24) จริงอยู่ การเข้าพระอาณาจักรสวรรค์เป็นของประทานจากพระเจ้า เพราะไม่ว่าเราทำความดีมากแค่ไหน เราก็ไม่สมควรได้รับ พระเจ้าประทานแก่เราเพราะพระองค์ทรงรักเรา อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงเรียกร้องให้

เราแต่คนออกแรงด้วยเหมือนกัน เพื่อแสดงออกถึงความปรารถนาเมืองสวรรค์ของเรา พระเจ้าไม่ทรงปรารถนาจะยึดเหยียดชีวิตนิรันดร์ให้ใคร โดยที่เขาคอนั้นไม่ต้องการ

คำพูดของพระเยซูเจ้าในพระวรสารวันนี้สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับเราซึ่งเป็นคาทอลิกได้เช่นเดียวกัน เราเป็นส่วนหนึ่งของพระศาสนจักรซึ่งเป็นประชากรใหม่ของพระเจ้า ไม่ใช่โดยทางสายเลือดของอับราฮัม แต่โดยทางศีลล้างบาป อย่างไรก็ตาม การเป็นเพียงคาทอลิกไม่ได้เป็นหลักประกันความรอดพ้นใดๆ ทั้งสิ้น ความรอดพ้นไม่ใช่เป็นบางสิ่งที่เราจะได้อะไรแบบง่าย ๆ เพียงเพราะเราเป็นศิษย์ของพระเยซูเจ้า แต่เป็นบางสิ่งที่เราต้องทำงานหนักเพื่อจะบรรลุถึง ไม่มีห้องในพระอาณาจักรสวรรค์สำหรับคนที่พึ่งพอใจในตัวเอง ในความเป็นคาทอลิกของตนเอง และก็หยุดแค่นั้น

ดังนั้น เพื่อที่จะเข้าไปในพระอาณาจักร นอกจากการเป็นสมาชิกของพระศาสนจักรแล้วยังมีอีกหลายสิ่งที่ถูกเรียกร้องจากเรา ข้อเรียกร้องประการหนึ่งคือ เราต้องพยายามทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าในทุกแง่มุมชีวิตของเรา ในบทอ่านที่สองผู้เขียนจดหมายถึงชาวฮีบรูเน้นให้เราเห็นถึงแง่มุมพิเศษอันหนึ่งของพระประสงค์ของพระเจ้า นั่นคือ พระองค์ทรงปรารถนาให้เราเป็นบุตรที่ดีและมีระเบียบวินัย เพื่อที่เราจะเป็นสมาชิกที่เหมาะสมในครอบครัวของพระองค์ พ่อแม่ที่ดีรู้ว่าลูกๆ ของพวกเขาต้องมีระเบียบวินัย ถ้าต้องการเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ในอนาคต ดังที่เราทราบ เด็กก็คือเด็ก บางครั้งไม่ชอบอยู่ในกรอบที่ดีเท่าใดนัก ชอบทำตามใจตัวเอง สนุกสนานไปวันๆ ด้วยเหตุนี้ เพื่ออนาคตที่ดีของลูก พ่อแม่ที่ดีต้องทำทุกอย่างแม้แต่การใช้ไม้แข็ง บางครั้งการลงโทษเป็นสิ่งจำเป็นเหมือนกัน เพื่อการกลับใจและเปลี่ยนแปลงวิถีทางในการดำเนินชีวิต บทอ่านที่สองบอกเราอย่างชัดเจนว่า **“ขณะที่ถูกเขียนดีสั่งสอนไม่มีความน่ายินดี มีแต่ความทุกข์ แต่ให้ผลเป็นสันติและความชอบธรรมแก่ผู้ที่ยอมรับการเขียนดีสั่งสอนเป็นการฝึกฝนตนเอง”** (ฮีบ 11:11) การต่อต้านการเขียนดีสั่งสอนของพระเจ้าผ่านทางพ่อแม่หรือผู้นำของเราเป็นเรื่องที่แย่มาก เราต้องไม่ทึกทักเอาว่าการเขียนดีสั่งสอนของพระเจ้าเป็นเรื่องตลก แต่มองให้เห็นว่าสิ่งดังกล่าวนี้จำเป็นเพื่อจะทำให้เรามีค่าสมควรกับพระอาณาจักรสวรรค์

พี่น้องที่รัก เราไม่รู้ว่าจะมีคนมากหรือน้อยแค่ไหนที่จะรอดพ้น สิ่งที่เราารู้คือว่าไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะบรรลุถึงชีวิตนิรันดร์ เราต้องทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าและร่วมมือกับแนวทางการอบรมแบบพ่อกับลูกของพระองค์ บางครั้งพระองค์อาจจะใช้ไม้แข็งกับเราเพื่อกระตุ้นเราให้ตระหนักถึงหนทางที่ถูกต้อง เราอาจต้องเสียสละความพึงพอใจตามประสามนุษย์หลายอย่าง ซึ่งหลายครั้งอาจก่อให้เกิดความขมขื่นและคับข้องใจ ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นเราต้องพยายามมองเห็นพระหัตถ์ของพระเจ้าในเหตุการณ์ต่างๆ เหล่านี้และถามตัวเองอยู่เสมอว่าพระเจ้าต้องการบอกอะไรกับเราโดยผ่านทางสิ่งเหล่านี้ และที่สำคัญเราควรตระหนักว่าพระเจ้าพระบิดาทรงรักเรา สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตเรามีผลในแง่บวกเสมอไม่มากก็น้อย พระองค์ปล่อยให้มันเกิดขึ้นเพราะว่าพระองค์ทรงปรารถนาที่จะช่วยเราให้สามารถผ่านเข้าทางประตูแคบซึ่งนำเราเข้าสู่พระอาณาจักรนิรันดร์ของพระองค์ **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**